

МИЛОРАД ПАВИЋ

## ДВА СНА

### САН О ВАНЗЕМАЉЦИМА

Сањам да дуго идем кроз ноћ по неком равном простору који не видим. Полако се раздањује и када изгреје Сунце схватам да ходам по морској пучини, која је глатка као огледало и мирна. Лево и десно од мене ослоњене на воду налазе се огромне лоптасте творевине за које одмах знам да су НЛО. Има их по неколико са сваке стране, не крећу се и не светле. Изгледају као неправилне лопте од разнобојних трака са великим празнинама између. Мало сам уплашен и не знам шта би требало да учиним, јер претпостављам да ће доћи до сусрета. Решавам да наставим кретање, то јест да продужим у правцу у којем сам дотада ишао. Преда мном је на површини мора једна велика грађевина од разнобојних трака, коју зидају људи. То нису ванземаљци, него људи у њиховој служби. Тада једва опажем да између те две скупине НЛО лево и десно од мене иде попреко једна црта по површини мора као лењиром повучена и ја се решавам да је прекорачим. Чим приђем здању у изградњи схватам, или ми кажу, да ћу морати и ја да им се придружим као градитељ те конструкције и ја се прихватам посла знајући да сам сада унајмљен од стране ванземаљаца из оних тракастих НЛО између којих сам прошао. За време једног одмора, када седимо на води као на земљи и ваљда нешто једемо, опажем да из правца одакле сам дошао по површини мора ка нама иде једна права црта, и она као линија повучена лењиром. У часу када та црта негде испред наших ногу пресеће ону раније запажену попречну црту градећи с њоме крст, она се зауставља. Ја питам радника до себе шта је то. Он мирно одговара:

- То је неко умро.
- Ко? — питам га.
- Неки Милорад Павић.

## САН О ДЕТЕТУ

Сањам да Јасмина и ја покушавамо да заспимо негде у неком дворишту, на земљи, умотани у неку као ћебад. Мрачно је, блатњаво, али суво, одабрали смо место крај неког малог здања, обора, или кокошарника, не бисмо ли се некако заклонили. Ту смо створили нешто као лежај. Из дремежа нас трза нека приказа која нам се прикрада из оближњег шумарка, или затамњеног простора, од којег смо и иначе стрепили. Као беличаста сабласт она покушава да нам се приближи прикрадајући се. Ја вичем на њу и она се повлачи, али не одустаје. Поново прилази, овога пута као да хоће и да нас нападне, или да нас отера с места на којем смо. Ми се померамо мало око онога здања, али она наставља да нас тера и застрашује. Знам да ја вичем на њу, а да ли она виче не знам, као да не. Али прети и све нам је ближе. Усред њеног најжешћег напада одједном се чује шум иза наших леђа и на здању уз које смо сместили лежај отварају се вратнице и из њега излази друга, мања приказа, али исто тако умотана у бело. Ужаснути смо и не знамо од које сабласти да се бранимо. Тада већа сабласт кидише на нас и ми јој се уклањамо с пута, али видимо да ка њој хита (сада без препреке коју смо ми чинили) она мања сабласт и схватамо да су те звери мати и њено младунче, којем је она узалуд покушавала да се приближи иако смо јој на путу ми стајали и не слутећи о чему је реч.

Били смо још једном престрављени када смо схватили да би она морала да нас растргне да нисмо напустили свој лог и тако јој оставили приступ детету.

Пробудивши се нисам ништа разумео од овога сна, али дан касније открило ми се само од себе шта сам сањао. Сањао сам болест. Њено дете, дете болести, било је под нашом влашћу. Да јој га нисмо вратили, она би морала да нас убије не би ли дошла до свог порода. Пошто се десило да смо јој вратили младунче, то јест, ослободили јој пут до њега, оставила нас је у животу.